

„VŠETKO, ČO CHCEM OD FANTASY.“

—G. R. R. MARTIN, AUTOR BESTSELLERU HRA O TRÓNY

CASSANDRA CLARE

AUTORKA BESTSELLERU THŘŇOLOVECKÁ SÁGA

PRINCOV ŠTÍT

PRINCOV ŠTÍT

CASSANDRA CLARE

je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA

POLNOČNÁ DÁMA

PÁN TIEŇOV

KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY

ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE

STRATENÁ BIELA KNIHA

POSLEDNÁ HODINA

ZLATÉ PUTO

ŽELEZNÉ PUTO

TRŇOVÉ PUTO

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

PRÍZRAKY TIEŇOTRHU

KRONIKY CASTELLÁNIE

PRINCOV ŠTÍT

CASSANDRA
CLARE

PRINCOV ŠTÍT

slovar

SWORD CATCHER

Copyright © 2023 by Cassandra Clare, LLC

All rights reserved

Jacket design and illustration: Jim Tierney

Map artwork by: Sarah J. Coleman/Inkymole

Translation © Mária Rafajdusová jr. 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6792-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cassandra Clare – Sword Catcher*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York 2023, preložila Mária Rafajdusová jr.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre teba, Josh

Kto vládne Castellánii, vládne celému svetu.
– príslovie

SIROTINEC
ORFELINAT
SARLATOVÉ NÁMESTIE

**ČIERNE
SIDLO**

DOLNÁ
STVRT

La
by
rint

MÄSLARSKÝ
TRH

RUTA MAGNA

RUTA

TYNDARIS

KLENAK

CHRAMOVÁ
STVRT

TIERNAVA

KRÁLOVSKÝ
PRÍSTAV

ULICA

STRIEBORNÉ
DIELY

FINTA

MARIVENT

BÄSNIKOV VRŠOK

CASTELLANIA

STUDENTSKÄ ŠTVRT

AKADEMIA

RUTA VÄZNIČA (TULY MAGNA)

RUTA MAGNA

ÜZKY PRIESMYK

MAGNA
TIESNA

VALERIANOVÄ NÄMESTIE

JUSTICIA

MAGNOLIÖVÄ ALEJA

FontänovÄ štvrt

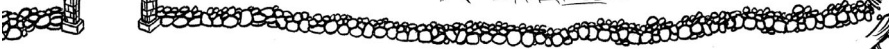
RUTA TAUR

NAJVYŠŠI CHRÄM

SEVERNÄ BRÄNA

PAHOROK

PROLÓG

Na počiatku všetkého bol zločin. Únos chlapca.

V očiach sveta však nešlo o trestný čin. Akoby aj, keď mu velil vojak, kapitán Lukostreleckého oddielu, ochranca kráľa Castellánie, muž, ktorý prísne dohliadal, aby sa kráľovské výnosy poctivo plnili.

A zločinci mu nesmierne ležali v žalúdku.

Tento muž, Aristide Jolivet, zdvihol päšť a prudko zabúchal na vráta sirotinca. Na prste ľavej ruky sa mu zablysol veľký štvorhranný ametyst, v ktorom bol vyrytý mestský symbol. Lev s rozšklábenou revúcou papuľou.

Ticho. Jolivet sa zamračil. Nerád na niekoho vyčkával. Pravda, nenašlo sa veľa ľudí, ktorí ho nechávali čakať. Obzrel sa cez plece na miesto, kde sa úzky chodníček zarezával do strmého útesu a pozvoľne klesal k moru. *Zvláštne miesto pre sirotinec*, pomyslel si už po stýkrát. Útesy dvíhajúce sa nad severnou zátokou Castellánie boli rozoklané, pokryté prasklinami. Pripomínali rapavú tvár, posiatu tenkou vrstvou sypkej štrkovej sutiny. Nebolo ťažké pokľznuť sa a spadnúť z útesu – nečudo, že smrť v zelených morských hĺbinách nachádzali každý rok tucty nešťastníkov. Nikomu sa nepodarilo vyškríabať späť na breh. Kto prežil pád, na toho si počkali krokodíly, číhajúce pod hladinou. Tie veľmi dobre vedeli, čo znamená výkrik a následný šplachot.

Napriek tomu sa Domovu Aigonových sirôt darilo svojich zverencov – aspoň ich drvivú väčšinu – od tohto krvavého osudu uchrániť. Berúc do úvahy zvyčajný koniec detí bez rodičov, blúdiacich ulicami mesta, sa dali tieto vyhladky označiť za viac než dobré. O miesto v Domove, nazývanom aj Orfelinat, sa oplátilo bojovať.

Zachmúrený Jolivet opäť zaklopal. Búšenie jeho päste sa k nemu vrátilo v ozvene, akoby odpovedali samotné skaly. Žulové priečelie Domova, obohnaneho sivozeleným múrom, vystupovalo zo steny útesu. Orfelinat nestál na vrchole skalísk – bol ich súčasťou. V časoch dávneho Impéria, ktoré zaniklo už pred tisícročím, slúžieval ako pevnosť. Dvere, na ktoré Jolivet tak rázne klopal, dodnes zdobí ošumelý nápis, zašlé slová dávneho jazyka Magny Callatis. Preňho však nič neznamenali. Aký má zmysel učiť sa mŕtvy jazyk, ktorým už nik nehovorí?

Dvere sa naširoko roztvorili. Na prahu zastala žena v modro-bielom rúchu Aigonových sestier a uprela na Joliveta ostražitý pohľad. Vedela, kto prišiel. „Mrzí ma, že ste museli čakať, pán legát,“ ospravedlňovala sa. „Nevedela som, že k nám dnes opäť zavítate.“

Jolivet zdvorilo kývol hlavou. „Sestra Bonafília,“ oslovil ju. „Smiem vojsť?“

Žena zaváhala. Prečo, to Jolivet nevedel. Jeho otázka bola len formalita. Ak chce do Orfelinatu vstúpiť, ani ona, ani jej sestry mu v tom nijako nezabránia.

„Keďže ste naposledy odišli naprázdno,“ povedala, „myslela som, že ste u nás nenašli to, čo ste hľadali.“

Vojak si ju pozorne premeral. Sestra Bonafília bola uhladená nízka žienka s pochudnutou tvárou a drsnými dlaňami. Jej odev bol prostý, obnosený, ale čistý.

„Naposledy som sa sem prišiel len poobzerať,“ odvetil. „Svoje zistenia som nahlásil v paláci. Vrátil som sa na ich rozkaz. Na kráľov rozkaz.“

Sestra ešte chvíľku váhala, držiac dlaň na zárubni dverí. Slnko už zapadalo – aby aj nie, bola zima, obdobie sucha. Mraky nakope-

né na obzor, začali farbou pripomínať ruže a zlato. Jolivet sa opäť zamračil – dúfal, že do zotmenia bude po všetkom.

Sestra Bonafília nakoniec prikývla. „Ako povieť.“

Ustúpila a pustila vojaka cez prah. Vkročili do chodby vytesanej do žuly. Jej strop zdobili zašlé kachličky v zlatej a zelenej farbe dávneho Impéria. Zbožné sestry v obnosených ľanových šatách stáli pozdĺž steny a mlčky zízali na návštevníka. Kamenná dlážka sa rokmi prešliapala. Už nebola rovná – tu sa dvíhala, tam zas klesala, ako vlnky na hladine oceána. Na poschodie viedlo kamenné schodište, ktoré nepochybne ústilo do spoločnej detskej spálne.

Po schodoch schádzalo niekoľko dievčat. Nemohli mať viac než jedenásť-dvanásť rokov. Keď zazreli Joliveta v oslnujúcej červeno-zlatej uniforme s obradným mečom po boku, zamrzli na mieste a vypliešali oči.

Vzápätí už cupitali späť hore schodmi a nerobili pritom viac hluku než myši, ktoré sa rozprchli pred pohľadom hladnej mačky. Pokojná rozvaha sestry Bonafílie po prvýkrát zakolísala. „Prosím vás,“ zašavelila. „Nemôžete sem takto vpadnúť. Vydesíte všetky deti.“

Jolivet sa mierne pousmial. „Podrobte sa kráľovým rozkazom a ja svoju návštevu skrátim.“

„A čo kráľ prikazuje?“

Kel a Cas zvädzali v blate pirátsky boj. Tú hru, nenáročnú na prípravu, si vymysleli sami. K šťastiu im stačilo niekoľko konárikov a zopár nedoceneniteľných guľôčok, čo Kel povyhrával od starších chlapcov v kartách. Podvádzal, ako zvyčajne, ale Casovi to očividne neprekážalo. Plne sa sústredil na hru. Chmúril sa a plánoval, kam vyše svoju loďku, zatiaľ čo mu do pehavej tváre padali neposlušné tmavozlaté vlasy.

Sestra Jenova ich pred chvíľkou všetkých vydurila z izby do záhrady. Nepovedala prečo – skrátka chlapcov vyhnala, nech sa bavia sami. Kel nenamietal. Inokedy by už stál pred umývadlom, drhol

si tvár aj ruky drsným mydlom a chystal sa na večeru. „V čistom tele čistý duch,“ hovorievala setra Bonafília. „Zdravie je nad zlato a ja chcem, aby ste boli všetci boháči.“

Kel si odhrnul vlasy z čela. Zase mu podrástli. Nepotrvať dlho a sestra Bonafília to zbadá. Potom ho zaženie do kúta a skrúti mu ich kuchynskými nožnicami, pričom si bude ustavične hundrať popod nos. Kelovi to neprekážalo. Vedel, že má preňho tak trochu slabosť. Často sa šla pretrhnúť, aby mu z kuchyne ukoristila ovocný koláčik, a keď ho pristihla, ako sa šplhá po nebezpečných skaliskách prevísajúcich cez oceán, kričala naňho len trochu.

„Stmieva sa,“ poznamenal Cas, žmúriac na oblohu, ktorá postupne tmavla dofiatova. Kel zatúžil po výhlade na oceán. To jediné ho nikdy neomrzelo – sedieť a hľadiť na more. Snažil sa to Casovi vysvetliť. Tú premenlivosť. Každý deň iná farba, iná hra svetla na hladine... Cas však vždy len dobromyselne pokrčil plecami. Nepotreboval rozumieť pohnútkam Kelových činov. Jeho kamarát si mohol robiť, čo sa mu zachcelo. „Tak, čo myslíš? Prečo nás vyhnali sem von?“

Než Kel stihol odpovedať, spod klenutého priechodu spájajúceho ohradenú záhradu s hlavnou budovou pevnosti sa vynorili dve postavy. (Kel svoj terajší domov vždy označoval za pevnosť, nie sirotinec. Kto by dal prednosť miestu, kam ho strčia, lebo ho nik nechce, pred kamennou tvrdzou?)

Z jednej z postáv sa vyklula sestra Bonafília. Tú druhú dobre poznala väčšina obyvateľov Castellánie. Vysoký muž v kabáte s mosadznými gombíkmi, s motívom dvoch prekrížených šípov vyobrazeným na hrudi. Čižmy a chrániče predlaktí mal obité klincami a počas slávnostných mestských sprievodov či osláv vždy cváľal v čele Lukostreleckého oddielu, kráľovej elitnej vojenskej jednotky. V meste ho prezývali Orol skazy a nedalo sa poprieť, že dravca naozaj tak trochu pripomína. Bol vysoký, samá šľacha, a na olivovej pokožke vychudnutej tváre sa vynímalo niekoľko bielych jaziev.

Ak sa Kel nemýlil, legát Aristide Jolivet zavítal do Orfelinatu už druhýkrát. Zvláštne. Kel pochyboval, že by vojenský vojvodcovia mali vo zvyku navštevovať sirotince. A predsa, keď sa pred necelým mesiacom hral spolu s ostatnými v záhrade – celkom ako dnes – a zablúdil pohľadom k pevnosti, zbadal záblesk červenej a zlatej.

Jolivet ho vždy fascinoval, a preto ho s Casom pri hrách často obsadzovali do roly zlosyna, lovca pirátov či zlodejov, ktorý týchto dvoch zločincov nelútostne lapal, vrhal ich do väznice Tully a mučil ich, aby mu prezradili dôležité informácie. Niežeby sa Kel či Cas niekedy poddali, ó, nie – neexistoval biľag väčší než biľag udavača.

Kel vtedy pred mesiacom Joliveta okamžite spoznal a vyskočil ako zajac. Kým však dobehol k pevnosti, po vojakovi neostala ani stopa. Keď sa na legáta spýtal sestry Bonafilie, oborila sa naňho a vyhlásila, že hlúpych otázok a výmyslov už má akurát dosť.

Keď tu teraz Jolivet stál v pozore a bledými očami všetko pozoroval, chlapci v záhrade stíchli. Legát sa sem-tam pohľadom pristavil na nejakom chlapčati (tamto bol Jacme, ktorý práve zaujato lúpal kôru z práchnivca, a hentam zas desaťročný Bertran, najstarší zo skupinky). Oči mu sklzli po Casovi a zastavili sa na Kelovi.

Dlhú, nervy drásajúcu chvíľu sa nič nedialo. Potom sa vojak usmial. „Tamten,“ vyhlásil. „To je on.“

Kel a Cas na seba rozpačito pozreli. *A ktorý z nás?* nečujne sa pýtali Casove pery, ale odpoveď neprišla. Namiesto toho Kelov lakeť zovrela akási dľaň a vytiahla ho na nohy.

„Musíš ísť so mnou.“ Železné zovretie patrilo sestre Bonafilii. „A nerob prieky, Kel, pekne ťa prosím.“

Kela to mierne otrávil. Nikdy predsa nerobil prieky. Áno, bola tu tá príhoda s výbušným prachom a severnou vežou či príhoda s Bertranom, ktorého donútil kráčať po doske trčiacej ponad záhradný múr (celkom ako pirát!), a ten chumaj spadol a zlomil si kosť v chodidle. Niečo také sa predsa mohlo prihodiť každému.

Znepokojený výraz sestry Bonafílie ho však vyvádzal z miery. Kel si vzdychol a podal svoju guľôčku Casovi. „Postráž mi ju, kým sa nevrátim.“

Cas prikývol a okato si napchal sklenenú drobnosť do vrečka vesty. Očividne predpokladal, že sa Kel o pár minút vráti. Kel zastával rovnaký názor, i keď začínal niečo šípiť. Sestra Bonafília ho náhlivo ťahala cez záhradu, a keď prišli bližšie k legátovi, muž sa sklonil a zahľadel sa Kelovi do tváre, uprene, akoby v nej hľadal kľúč k dávnej záhode. Dokonca mu dvomi prstami vyvrátil hlavu dohora, aby si mohol lepšie obzrieť jeho čierne kučeravé vlasy, modré oči a bradu tvrdohlavca.

„To chlapča je celé zafúľané,“ vyhlásil nakoniec nevrlo.

„Hral sa v blate,“ podráždene odvetila sestra Bonafília. Kel rozmýšľal, prečo dospelí nesmierne radi konštatujú očividné. „Robieva to často. Blato je jeho kamarát.“

Kel pocítil prvý záchvev paniky. Nebol predsa o nič špinavší než ostatní chlapci. Prečo teda sestra Bonafília vedie divné reči a vrhá okolo seba čudné pohľady? Rozhodol sa však mlčať. O chvíľu spoločne opustili záhradu a prešli cez starú pevnosť. Legát si vykračoval vpredu, sestra Bonafília za ním rezko ťahala chlapca a potichučky si mrmlala popod nos. *Aigon, ty, ktorý si objal našu zem v náručí vôd, ty, ktorý vládneš všetkým rýchlym lodiam, daruj svojej dcére silu, aby ochránila svojho zverenca.*

Ona sa modlí, uvedomil si Kel a opäť pocítil záchvev – nie, teraz už poriadny buchnút – paniky.

Keď prišli do vstupnej haly, s prekvapením zistil, že predné vráta ostali otvorené. Pripomínali obdĺžnikový rám obrazu, cez ktorý videl slnko, noriace sa každou sekundou hlbšie do oceánu. Obloha vrhala na modrastú hladinu horúce odlesky. Na obzore Kel rozoznal veže potopeného Tyndarisu, sfarbené slnkom do vínovej červene.

Ten obraz ho uchvátil a Kel na chvíľu prestal dávať pozor. Z času na čas sa mu to stávalo, najmä keď hľadel na niečo prekrásne. Hneď sa však spamätal a náhle zistil, že sa ocitol na členi-

tých skalách pred Orfelinatom. Po jednom boku mu stála sestra Bonafília, po druhom Jolivet v červeno-zlatej uniforme, žiariacej ako posledné lúča slnka.

A potom tam bol kôň. Kel naňho vyplašene zíval. Áno, z diaľky koňa sem-tam zazrel, ale takto pod nosom ho ešte nemal. Týčil sa k oblohe a gúľal čiernymi očami. Ohrnuté pysky odhaľovali tvrdé biele zuby, ktoré ostro kontrastovali s jeho srstou, čiernou ako noc.

„Krásny, však?“ zaškľabil sa legát, ktorý si Kelovo mlčanie vložil ako tichý obdiv. „Stavím sa, že si na koni ešte nesesedel, čo? Bude sa ti to páčiť.“

Kel s ním nesúhlasil. Vzápätí pocítil, ako si ho sestra Bonafília privinula, akoby bol malé dieťa. Neprekážalo mu to. (Kel však o sebe nikdy neuvažoval ako o dieťati. Deti boli iné, bezstarostné a pochabé. To si siroty nemohli dovoliť.)

„Sľúbte mi, že sa oňho dobre postarajú,“ naliehala sestra Bonafília hlasom, ktorý používala len zriedka, pretože jej zverencov vždy rozplakal. „Na prácu v paláci je ešte primladý...“ vyhlásila a vystrela sa do výšky. „Je Aigonovým dieťaťom. Boh ho bude chrániť, pán legát. Na to nezabúdajte.“

Jolivet vyceril zuby v úškrne. „Budú sa k nemu správať ako k vlastnému, sestra,“ uistil ju a načiahol sa po chlapcovi.

Kel sa zhlboka nadýchol. Vedel sa biť. Vedel škriabať aj kopať. Už-už chcel napriahnutou nohou uštedriť legátovmu kolenu poriadny kopanec, keď sa zadíval na tvár sestry Bonafílie. Okamžite pochopil jej nemý pohľad, jasný ako silueta škunera na obzore. Neveril vlastným očiam.

Neprieč sa. Nekrič. Chod' s ním.

Kel ochabol a Jolivet ho zdvihol ako snop sena. Legáta to zjavne vôbec nevyviedlo z miery a poľahky ho vyložil na chrbát toho obludného koňa. Svet sa náhle obrátil hore nohami a Kelov žalúdok spravil salto. O chvíľu však už vzpriamene sedel v sedle, kde ho pevne pridržiavala dvojica šľachovitých rúk. Jolivet sa vyšvihol

zaňho a zovrel uzdu. „Pevne sa drž,“ prikázal. „Ideme do paláca. Kráľ nás už očakáva.“

Možno tým chcel navodiť atmosféru zábavného dobrodružstva. Kela to však nepobavilo ani nezaujalo. Vyklonil sa zo sedla a obsah jeho žalúdka skončil v tráve.

Ich odchod z Orfelinatu potom nabral rýchly spád. Jolivet čosi podráždene hundral – trocha zvratkov mu zaffkala čižmy –, ale Kel bol sklúčený a cítil sa pod psa, takže sa tým veľmi netrápil. Všetko sa knísalo a Kel koňa podozrieval, že sa ho pri každom pohybe hlavy chystá pohrýzť, preto ani na chvíľu nepoľavil v ostražitosti. Zišli pomedzi útesy až ku Klenáku, ceste obopínajúcej mestskú lodenicu, kde šplachotali temné vody prístavu.

Kel už pochoval nádej, že by k zvieraťu, na ktorom sedel, niekedy pocítil náklonnosť. Ako však uháňali ulicami mesta, musel uznať, že ten výhľad z jeho chrbta stojí za to. Mnohokrát už naťahoval krk, aby cez tlačenicu tiel v uliciach niečo videl – teraz na ne po prvýkrát pozeral z výšky. A všetci – nevkusne vyobliekaní synáčikovia bohatých obchodníkov, hostinskí a prístavní robotníci šinúci sa domov z práce, námorníci z Hanse a zo Zipangu, kupci z Marakandie a Geumjoseonu – sa rezko uhýbali Jolivetovi z cesty.

Ťažko sa ubrániť vzrušeniu. Kel sa vzpriamil v sedle, no to už bočili na Rutu Magnu, širočiznú cestu, ktorá sa tiahla od ústia prístavu až k Úzkemu priesmyku. Zabiehala až do hôr, prírodnej hranice medzi Castellániou a susedným kráľovstvom nazývaným Sarthe. Kel už na nevoľnosť takmer zabudol, a čím viac sa blížili k Veľkému pahorku, ktorý sa vypínal nad mestom, tým viac rástlo aj jeho vzrušenie.

Prístavné mesto obkolesovali útesy a kopce. Castellánia si tak hovala v srdci údolia, celkom ako ježko odmietajúci vystrčiť čo i len ňucháč z bezpečia brlôžka. Niežeby sa však skrývala, to nie. Rozpínala, rozťahovala sa od západných morí až po Úzky prie-

smyk a každý jej kúsoček okupovali davy ľudí, hluk, špina, krik a neustály bzukot života.

Ako väčšina obyvateľov Castellánie, aj Kel prežil celý život v tóni Veľkého pahorka. Nikdy však nečakal, že naň čo i len vkročí, nieto že vystúpi na samý vrchol, kde stál palác Marivent. Pahorok vytvárali hlúčiky nízkych vápencových vrškov pokrytých spleťou kosodreviny a levandule. Po celej šírke strání boli roztrúsené rozlahlé šľachtické sídla. *Na vysokej nohe žije len boháč a jeho vzmach, chudobný len nízko lieta a hlce prach*, mudrovala raz sestra Bonafília. Nemyslela to obrazne. Čím bol človek bohatší, tým vyššie na pahorku žil. Tí najbohatší mali svoje honosné sídla v tesnej blízkosti paláca, ktorý si trónil na samom vrchole.

Šľachtici vedeli, ako si užívať, a niekedy sa ozvena ich nočných zábaviek niesla až dole do mesta. Ľudia na ulici na seba veľavýznamne pozhmurkávali a sem-tam utrúsili: „Tak sa zdá, že lord Montfaucon sa opäť skamarátil s flaškou.“ Prípadne: „Takže lady Alleyneová sa úspešne zbavila už tretieho manžela, hej?“ Boháčov nikto nepoznal, a predsa o nich každý vedel a zabával sa na ich výčinoch.

Dvojica jazdcov opustila Rutu Magna a cválala potemnenými ulicami mesta, až kým nedorazila k úpätiu Pahorka. Po ceste sa potĺkala palácová stráž v červených uniformách, aby mohla efektívne zabrániť všetkým nevítaným hosťom vystúpiť na Pahorok. Keď dvojica míňala strážnicu, Jolivet chlapca pevne pridržel v sedle. Vojaci pridvihli fakle a zvedavo po ňom pokukovali. Nepochybne rozmýšľali, čo za zlodejčeka to Lukostrelecký oddiel lapil a prečo sa obťažujú ťahať ho až do Mariventu. Veď zločincov bez ohľadu na vek zvyčajne čakala šibenica väzenia Tully dole v meste.

Jeden zo strážcov sa im trochu posmešne uklonil. „Kráľ vás už očakáva.“

Jolivet len čosi odvrkol. Kel začínal mať dojem, že veliteľ toho všeobecne veľa nenahovorí.

Cesta do paláca prudko vystupovala zeleným svahom, v letných mesiacoch ho pokrýval koberec levandule, šalvie a steblovky.

Kým dorazili na vrchol, obrovský kôň už dychčal od námahy. Kel sa obzrel a pred očami sa mu rozprestrela celá Castellánia – jej polmesiacová lodenica i osvetlené loďky kotviace v prístave, pripomínajúce roztrúsené iskričky. Prieplovové kanály Chrámovej štvrte. Úhľadné línie Strieborných dielov. Biela kupola Tully, žiara hodín na vrchole Veže vetra, zalievajúca najväčšie mestské námestie. Múrom obohnaná Kaskáda – domov Aškarov. Ruta Magna, tiahnuca sa mestom ako jazva po tvári bojovníka.

Jolivet chlapcom náhle zatriasol. Kel zrejme tupo zísal. Práve prechádzali Severnou bránou paláca, kadiaľ vstupovali hostia. Z ostatných vrcholkov brány visievali vlajky zahraničných hodnostárov, ktorí sa rozhodli zavítať do Castellánie. Dnes sa v slanom morskom vetre veselo trepotala modrá zástava s bielym orlom, symbol Sarthe.

Takto zblízka Kel spozoroval, že biele hradby paláca, rozlígované úlomkami krištálikov, nie sú hladké. Práve naopak – dokázal by po nich bez problémov vyliezť každý vrtký a odhodlaný chlapec. Drsný múr znamenal množstvo úchytoŕ pre ruky i nohy a Kel mal prelezené všetky skaliská a útesy prístavu. Sníval, že sa raz pridá k Pavúkom – vreckárom z Dolnej štvrte, o ktorých sa hovorilo, že dokážu zloŕ aj ten najhľadší múr.

Jolivet ním opäť zatriasol. „Vystri chrbát, Kellian Saren,“ napomenul ho. „O chvíľu sa stretneš s kráľovskou rodinou.“

„S kýmže to?“

Jolivet sa zachechtal. „Počul si dobre. Kráľ a kráľovná Castellánia napäto čakajú, kedy sa uráčiš ukázať.“

Kel si nebol istý, akú reakciu od neho Jolivet očakáva. Možno nadšenie? No Kel sa len schúlil, celkom ako slimák zaliezajúci do ulity. Jolivet ho štuchol do chrbta a vzápätí už s dupotom cválali na rozľahlé štvorcové nádvorie.

Kel si úchytkom stihol všimnúť klenuté palisády, za ktorými sa dvíhala hlavná budova paláca. Všade sa motali členovia stráže, poverení jeho ochranou. Odetí boli v červeno-zlatých livrejach a niesli fakle z voňavého dreva, ktoré presycovali ovzdušie aro-

matickým dymom a jasnými iskričkami. Služobníctvo sa pýšilo tunikami, na ktorých sa skvel lev, symbol kráľovskej rodiny. Muži i ženy pobehovali sem i tam, obťažkaní podnosmi s vínom, ovocím a čokoládou. Iní prinášali kvety a aranžmány z pávích pier previazané zlatým povrázkom.

Kel začul zvnútra paláca smiech a džavot. Obe krídla masívnych bronzových dverí boli otvorené do nádvorja a vpúšťali dnu vlahý večerný vzduch. Pod klenbou vchodu postával vysoký muž bez livreje a prižmúrenými očami uprene pozoroval Kela a jeho únoscu.

Jolivet stiahol chlapca zo sedla spôsobom, akým pouličný predavač zhadzuje z voza vrece cibule. Postavil ho na nohy a položil mu na pleciah ťažké dlane. Keď sa naňho pozrel, na tvári sa mu zračili mierne rozpaky. „Chápeš, čo sa tu deje, ty galgan? Prišiel si, aby si kráľovi Castellánie ponúkol svoje služby.“

Kel si odkašľal. Z toho vracania ho bolelo hrdlo. „Nie,“ opáčil. „Čo nie?“

Castellánia považovala svojho kráľa takmer za legendu. Na rozdiel od kráľovnej zriedkakedy opúšťal palác. Zapájal sa len do formálnych udalostí – Zásnub s morom či každoročnej Reči nezávislosti prednesenej na Valeriánovom námestí. Kelovi pripomínal leva zobrazeného na kráľovskej zástave, zlatého a impozantného. Rozhodne nebudil dojem človeka, ktorý by rád besedoval so soplečkami zo sirotinca bez akýchkoľvek známostí.

„Nie, ďakujem,“ opravil sa Kel, keď si spomenul na základy slušného správania, ktoré sa mu sestra Bonafília snažila vtĺcť do hlavy. „Ak by sa dalo, stretnutie s kráľom by som vynechal. Radšej by som sa už pobral domov.“

Jolivet obrátil oči k oblohe. „Bohovia dobrí. Priviezol som tupca.“

„Aristide,“ prehovoril zrazu jemný hlas.

S jemnými hlasmi to bolo ako s jemnými rukami – patrili vznešeným, tým, ktorí nemuseli kričať, aby ich ostatní počúvali. Kel prudko zdvihol hlavu a zbadal muža, ktorý stál vo dverách. Bol